

Béke Hír

Az Angyalföldi Szent László Plébánia lapja

Az ÖTVENEDIK számot tartja most a kezében a Kedves Olvasó,
amely nagy ünnep mindannyiunk számára.

Egy ember életében is fontos ez a szám, és a Biblia is ismeri, az Ó és Újszövetség egyaránt. Az Ószövetségben minden ötvenedik évet (Jóbel-év) az Úrnak kellett szentelni, elengedve minden adósságot, és terhet, emlékezvén az Úr jóságára, hatalmára. Az Újszövetségben a Pünkösöd ünnepe áll kapcsolatban az ötvenes számmal. Mindkét ünnep a megújuláshoz, az újjászüléshez kapcsolódik. E számunkban erre buzdítunk mindenkit, remélve, hogy Isten erejét, kegyelmét megtapasztalva vagy kérve, a hívek segítségével új lendületet kap plébániánk élete.

Amit eddig tettünk: nem elég. Egy lapunkban szereplő gyönyörű vers erre tanít, és szívből kívánjuk, hogy minden olvasónkat megérintse. És aki tenni is akar, annak számára nyitva állnak a plébánia közösségei.

Tessék kopogni! Az ajtó nyitva áll!

A tartalomról:

Liturgikus naptár • Elmélkedés • Mese • Vers •
Közös élményeink+képek • Szentek élete • Hétköznapi csodák

Liturgikus naptár**2012. október**

1. h: Lisieux-I Szt.Teréz, Szt.Remig
Jób 1,6-22; Zs 16; Lk 9,46-50
2. k: Szt. Örzőangyalok
Jób 3,1-3.11-17.20-23; Zs 87; Lk 9,51-56
3. sze: Boldog Columba Marmion, Boldog Bogdánffy Szilárd
Jób 9,1-12.14-16; Zs 87; Lk 9,57-62
4. cs: Assisi Szt.Ferenc
Jób 19,21-27; Zs 26; Lk 10,1-12
5. p: Szt.Attilánusz
Jób 38,1.12-21; 40,3-5; Zs 138; Lk 10,13-16
6. szo: Szt.Brúnó
Jób 42,1-3.5-6.12-17; Zs 118,66-130; Lk 10,17-24
7. vas.: Rózsafűzér Királynője
Ter 2,18-24; Zs 127; Zsid 2,9-11; Mk 10,2-16
8. h: Szűz Mária, Magyarok Nagyasszonya; Szt.Simeon
Sir 24,23-31; Jud 13,23-25; Gal 4,4-7; Lk 1,26-28
9. k: Szt.Dénes, Szt.Günter, Leonardi Szt.János, Szt. Ábrahám és Sára
Gal 1,13-24; Zs 138; Lk 10,38-42
10. sze: Borgia Szt.Ferenc
Gal 2,1-2.7-14; Zs 116; Lk 11,1-4
11. cs: Boldog XXIII. János pápa
Gal 3,1-5; Lk 1,69-75; Lk 11,5-13
12. p: Szt.Miksa, Szt.Edwin, Szt.Gottfried
Gal 3,7-14; Zs 110; Lk 11,15-26
13. szo: Szt.Kálmán, Szt.Hitvalló Edvárd
Gal 3,22-29; Zs 104,2-7; Lk 11,27-28
14. vas.: Szt.I. Kallixtus, Szt.Burkhard
Bölcs 7,7-11; Zs 89; Zsid 4,12-13; Mk 10,17-30
15. h: Avilai Szt.Teréz, Szt.Thekla
Gal 4,22-24.26-27.31 - 5,1; Zs 112; Lk 11,29-32
16. k: Szt.Hedvig, Alacoque Szt.Margit
Gal 5,1-6; Zs 118,41-48; Lk 11,37-41
17. sze: Antiochiai Szt.Ignác
Gal 5,18-25; Zs 1; Lk 11,42-46
18. cs: Szt.Lukács evangélista (Ünnep)
2Tim 4,9-17a; Zs 144; Lk 10,1-9
19. p: Brébeuf Szt.János és Jogues Szt.Izsák, Keresztes Szt.Pál, B. Jerzy Popieluszko
Ef 1,11-14; Zs 32; Lk 12,1-7
20. szo: Szt.Vendel
Ef 1,15-23; Zs 8; Lk 12,8-12
21. vas.: Szt.Orsolya és vértanúársai, Boldog IV. Károly, Berecz Skolasztika
Iz 53,10-11; Zs 32; Zsid 4,14-16; Mk 10,35-45
22. h: Boldog II. János Pál
Ef 2,1-10; Zs 99; Lk 12,13-21
23. k: Kapisztrán Szt.János, Szt.Szeverin
Ef 2,12-22; Zs 84; Lk 12,35-38
24. sze: Claret Szt.Antal Mária, Szt.Gilbert
Ef 3,2-12; Iz 12,2-6; Lk 12,39-48
25. cs: Pannonhalmi Szt.Mór
Ef 3,14-21; Zs 32; Lk 12,49-53
28. vas.: Szt.Simon és Júdás-Tádé apostolok
Jer 31,7-9; Zs 125; Zsid 5,1-6; Mk 10,46-52
31. sze: Szt.Wolfgang
Ef 6,1-9; Zs 144; Lk 13,22-30

Boldog Új Évet!

Nem tévedés; nem a szilveszteri számot tartja a kezében a Kedves Olvasó. Én ugyan iszeptemberben minden régen látott ismerősnek, kollégának, barátoknak, testvérnek ezzel a köszöntéssel köszöntem, és az első meglepődő tekintet után mindenki arca mosolyra váltott: igaz is, hiszen *valóban* most egy új évet kezdünk. A nyár ugyanis szinte mindenkinél több-kevesebb kiszakadást jelentett a megszokott taposómalomból. A gyerekek hosszú vakációja, a nyaralás, a közben született barátságok, élmények szinte feltöltötték a lelkeket, egy kicsit távol került a főnök, a kollégák és a munkahely. Terveket szőttünk, kisebb-nagyobb álmokat megvalósítottunk, esetleg álmodoztunk róla. Élveztük a fényt, a napot – ha néha több is jutott belőle az átlagosnál.

A félig komoly, félig humoros köszöntés azonban jóval többet takar, mint azt első hallásra gondolhatnánk. A Civil Ferences Blog honlapján csodás gondolatokat találtam ezzel kapcsolatban, melyeket szeretnék megosztani a kedves olvasókkal. Elvégre is: mitől is lesz boldog egy esztendő?

Egyszerűnek tűnik a válasz: Attól lesz boldog egy esztendő minden napja, ha az, az Isten dicsőségére és az emberek üdvösségére telik el. Telik és nem múlik, teszem hozzá figyelmesen és következetesen!

Mert:

- » Ha az idő múlik, az azt jelenti, hogy minden nappal, minden órával, minden perccel, minden esztendővel rövidebb lett, egyre kevesebb van még belőle, és egyszer egészen elmúlik.
- » De ha telik, az azt jelenti, hogy nő, minden nappal, minden órával közelebb van a kiteljesedéshez. Telik, azaz, telítődik, mint ahogy egy pohár, egy edény, s aztán egyszer egészen megtelik. Teljesen tele lesz. Kiteljesedik benne az élet.
- » A múltó idő elviszi az életet, egyre messzebb. A telő idő hozza az életet, az örök életet egyre közelebb. Aki felett múlik az idő, az rendszerint hátra fele néz, a múltba...
- » Aki számára telik az idő, az előre néz, még a halálon át is, a jövődő az örökkévalóság felé.
- » A múltó idő öregít, a telő idő pedig megérlel. Az idő múlása nyugtalanít és szomorúvá teszi az embert. Az idő telése pedig vigasztal és megbékít.
- » Akiben az idő telik, az ősz hajjal nem a szép ifjúság elmúlását, hanem a közelgő örökkévalóság dicsfényének jelét láthatja már. A telő időben a halál kapunyitás, érthető tehát előtte a nyugalom.
- » A múltó időben a halál életünk vége, a telő időben pedig csak a mulandóság vége, az örök élet kiteljesedése.

Egy év, mennyit ér?

- » Hogy megértsd, mennyit ér egy év, kérdezd meg a diákot, akinek ismételni kell.
- » Hogy megértsd, mennyit ér egy hónap, kérdezd meg az édesanyát, aki koraszülöttet hozott a világra.
- » Hogy megértsd, mennyit ér egy hét, kérdezd meg a hetilap szerkesztőjét.
- » Hogy megértsd, mennyit ér egy óra, kérdezd meg a szerelmezt, aki a találkozóra vár.
- » Hogy megértsd, mennyit ér egy perc, kérdezd meg az utast, aki lekéste a vonatot.
- » Hogy megértsd, mennyit ér egy másodperc, kérdezd meg az autóst, aki nem tudta elkerülni a balesetet.
- » Hogy megértsd, mennyit ér egy tizedmásodperc, kérdezd meg a sportolót, aki ezüstérmét nyert az Olimpián.

Minden pillanat kincs, ami a tiéd és becsüld meg jobban, mert megoszthatod valakivel, akivel tökéletesen eltöltheted. És emlékezz, hogy az idő senkire sem vár.

A Tegnap történelem!
A Holnap rejtelem!
A Ma ajándék!

Gondolkodjunk el: hogyan akarjuk tölteni a következő évet?

Uram, a te szentséges szívednek ajánlom fel az egész életemet, múltamat, jelenemet, jövőmet, a legkisebb cselekedetem is. Irányíts és vezérelj engem. Add meg a tisztánlátás kegyelmét, hogy meg tudjam különböztetni a jót a rossztól. Add, hogy egész nap neked éljek.

Utószó

Ebben a lapszámban visszatekintünk a nyárra. Lelkipásztoraink júniusban arra buzdítottak bennünket, hogy maradjunk meg Isten szeretetében, és használjuk ki értelmes, építő dolgokra a nyarat. Azt hiszem, ez többeknek sikerült is, és ebből szeretnénk egy csokorra valót átnyújtani.

Liturgia

Hogyan áldozzunk?

Augusztus hónapban az egyház liturgikus olvasmányainak témája öt vasárnapon át az Eucharisztia volt. Az Oltáriszentségben jelen levő Krisztus iránti imádatunkat sokféle módon kifejezzük.

Ezek között nem lényegtelen az sem, hogy milyen testi gesztusokkal vesszük magunkhoz Krisztus Legszentebb Testét (és Véréit). Hiszen ezekkel is kifejezhetjük a tiszteletünket, ezek is segíthetnek az összeszedettségben, a gyümölcsöző vételben. Vagy éppen ellenkezőleg: tanúi lehetnek szétszórtságunknak, figyelmetlenségünknek, tanulatlanságunknak, közömbösségünknek.

Ezért a szentáldozás liturgikusan is jól meghatározott és átgondolt, hosszú hagyományokra visszanyúló menete messze több, mint pusztán „technika”. Most néhány e témakört érintő, gyakran felmerülő kérdésre válaszolunk.

1. Ki járulhat szentáldozáshoz?

Szentáldozáshoz csak az járulhat, a) aki a Katolikus Egyházzal közösségben van, b) volt már elsősáldozó és a c) kegyelem állapotában van. Így például görög katolikus áldozhatnak római katolikus templomban (és fordítva), de reformátusok, evangélikusok nem.

Ortodoxok és katolikusok között pedig csak akkor lehetséges az *intercommunio* (a másik egyház istentiszteletén való szentáldozás), ha a közelben nincsen a saját felekezetnek temploma.

A kegyelem állapota feltételezi, hogy a **hívó a nem távoli múltban (legfeljebb néhány hónappal korábban) elvégezte a szentgyónását**. Gyónáshoz viszont csak az járulhat, aki egyházi szempontból is rendezett családi állapotú. Ezek a következők: nőtlen, hajadon, egyházi házasságban élők (a polgári házasság nem elegendő), özvegyek. Ide tartoznak még azok a különvált házasságok is, akik nem kötöttek új (polgári) házasságot és nem élnek új élettársi kapcsolatban. Ezzel szemben **a csak polgári**

házasságok, az élettársak, vagy „próbaházasságban” élők (együtt élő jegyesek) **nem járulhatnak szentségekhez** (gyónáshoz és áldozáshoz sem) – mindaddig, amíg életformájukat nem rendezik. Ők imádsággal, Szentírás-olvasással, jócselekedetekkel kereshetik az Istennel való kapcsolatot.

Az áldozás előtt **szentségi bűnt** végzünk. Ez azt jelenti, hogy áldozás előtt (még helyesebb, ha a mise kezdete előtt) legalább egy órával már nem veszünk magunkhoz ételt, hanem csak tiszta vizet. E szabály alól a betegek mentesülnek.

2. Hányféle módja van a szentáldozásnak?

Szentáldozást végezni hazánkban a hagyományos, ún. „**nyelvre áldozással**” vagy pedig a „**kézbe áldozással**” lehet. A két áldozási forma közül tetszés szerint választhatunk – de mindkettő esetében lényeges, hogy illő módon végezzük.

3. Mi a kétféle szentáldozási mód eredete?

Az Ósegyházban a keresztények kézbe áldoztak. Hiszen a Szentmise eredetileg eucharisztikus lakoma formájában történt. De ezt kezdettől fogva nagyon nagy tisztelettel végezték. A IV. században Jeruzsálemi Szent Cirill például így tanít:

„Amikor odajárulsz, ne kinyitott tenyérrel és szétfeszített ujjakkal jöjj, hanem egyik tenyered legyen a másik tenyered trónja, így fogadd az eljövendő Királyt, és tenyered hajlatába fogadd Krisztus testét, rámondva az Áment. Ügyelj rá, ne hogy valamennyi is elmorzsolódjon belőle. Mert ha valamennyit is elmorzszálsz belőle, az olyan, mintha saját tested egy tagja menne veszendőbe. Mondd meg nekem: ha valaki aranyport adna neked, nem tartanád-e igen óvatosan, ne hogy valami is elvesszen belőle, és megkárosodj? Hát akkor nem fogsz-e még sokkal jobban vigyázni, hogy még egy szemernyi se essen el belőle, ami aranynál és drágaköveknél is értékeesebb?”

Éppen ezen gondosság miatt a Latin Egyházban a középkortól kezdve a kézbe áldozás helyét átvette a nyelvre áldozás. A II. Vatikáni Zsinat után, főként a németek kérésére, a kézbe áldozás újjáéledt. Ehhez azonban a Szentszék jóváhagyása szükséges: ha valamely országban a Püspöki Konferencia kéri, akkor Róma megadja számukra a kézbe áldozás lehetőségét. Más országokban viszont, például Ukrajnában, továbbra is csak a nyelvre áldozás ismert és engedélyezett.

4. Melyek a szentáldozás alapvető szabályai?

A szentáldozás történjék tisztelettel és méltósággal. **A sietséget és felesleges várokozatást egyaránt kerülni kell**. Ezért amikor megszólal a pap áldozását jelző csengő, a hívek induljanak el rögtön a szentáldozáshoz. Rossz az, ha a papnak kell várni, amíg az első hívő (rendszerint zavaró módon szaporázva lépteit) megérkezik. Amikor a pap felmutatja a Szentostyát, feleljük rá élő hittel: „Ámen” (=Úgy van, így hiszem.) Csak ezután vesszük magunkhoz az Oltáriszentséget.

5. Mi a nyelvre áldozás helyes módja?

Aki nyelvre áldozik, az se felejtse megvárni, hogy a pap kimondja: „Krisztus Teste”. Csak miután Ámennel feleltünk, nyissuk ki a száunkat, nyújtsuk *enyhén* előre a nyelvünket, hogy a pap könnyen ráhelyezhesse a Szentostyát. **Az egyáltalán nem vagy túlságosan kiöltött nyelv egyaránt akadályozza a szentáldozást**. Előbbi esetben ugyanis az áldoztatónak szinte a szájba kellene nyúlnia, míg az utóbbiban fennáll a

veszélye annak, hogy az Ostya földre hull.

6. Mi a kézre áldozás helyes módja?

Mopszvesztuai Teodor (V. sz.) egyik homíliájában így tanítja – máig érvényes módon – a híveket:

„Amikor valaki közülnünk közeledik, összeszedett tekintettel és kinyújtott kézzel közeledjen. Az a tény, hogy az áldozó mindkét keze ki van nyitva, azt jelenti, hogy ő megértette annak az ajándéknak a nagyságát, amit fogadni kíván. Kinyitja a bal tenyerét, hogy fogadja az ajándékot, de aláhelyezi a jobb kezét, hogy így is kifejezésre jusson a mély tisztelete. A celebráns azután, amikor áldoztat, így szól: »Krisztus teste.« Te így fogsz válaszolni: »Ámen!« És amikor kezeidbe fogadtad, imádd a Testet, vagyis ismerd fel annak a nagyságát, aki most a kezében van.”

Bár a kézbe áldozás egyszerűbbnek tűnik, valójában nagyobb körültekintést igényel, és visszaélésekre is jobban lehetőséget ad. Sajnos tudnunk kell arról, hogy – hála Istennek ritka esetben – előfordul, hogy valaki tudatlanságból vagy gonosz szándékkal (például a meggyalázás céljával) megkísérli hazavinni a Szentostyát. Ezért az előzőekben mondottakat összefoglalva és kiegészítve a következőkre kell ügyelnünk:

- Áldozásnál **legyen a kezünk tiszta.** (Ha nem az, áldozzunk nyelvre.)
- **Trónust tartunk** Krisztusnak, **két, egymásba helyezett tenyerünkkel.**
- **Fölül legyen a bal tenyér,** alul a jobb tenyér.
- Az Oltáriszentséget **mindig jobb kezünkkel** vesszük magunkhoz. (Sohasem szájjal!)
- Aki kézbe áldozik, **a pap vagy az áldoztató szeme láttára** vegye magához a Szentostyát. Amikor kézbe kapta, egy lépést megtehet oldalra, hogy a következő áldozó előre léphessen. De több lépést ne tegyünk, mert akkor a pap nem látja, mi történik az Oltáriszentséggel.

7. Hogyan áldoznak a görög katolikusok?

A görög katolikusok (és ortodoxok) mindig két szín alatt áldoznak. Az áldoztató helyben benne vannak a (mokkalakornál is kisebb méretű) kovászos kenyérből vágott Eucharisztia-darabkák. A hívők az áldozáshoz tágra nyitott szájjal közelednek, a pap pedig kiskanállal helyezi szájukba (a Szent Vérbe mártott) Oltáriszentséget. A nyelvet görög liturgián nem öltjük ki, az állat kissé megemeljük. A pap ügyes mozdulattal áldoztat, anélkül hogy a kanál érintené nyelvünket. Szükség esetén mi is áldozhatunk görög katolikus templomban.

8. Hány alkalommal lehet naponta áldozni?

Alapvetően *egyszer*. Az Úr imádságában is azt kérjük: „mindennapi kenyerünket”. A napi többszöri áldozás könnyen rutinná alakíthatná e szent cselekményt. Előfordulhat azonban, hogy valamilyen okból – például egy papszentelés, keresztelő vagy templombúcsú alkalmával – még egy másik liturgikus eseményen is részt veszünk. Ilyen esetben **kivételesen engedélyezett még egy második szentáldozás is** – de csak akkor, ha a második misén elejétől végéig részt veszünk. Arra törekedni, hogy naponta több szentmisén vegyünk részt, helytelen – Jézus iránti ragaszkodásunkat a felebarát iránti szeretetet cselekedeteivel kell leginkább megmutatnunk. A további lelki elmélyüléshez inkább végezzünk szentségimádást, vagy elmélkedjünk a Szentírásból.

Tibor atya

A hit(oktatás) éve

A HIT ÉVE 2012
2013

XVI. Benedek pápa a II. Vatikáni Zsinat megnyitására 50. évfordulója alkalmából a 2012. október 11. és 2013. november 24., Krisztus király ünnepe közötti időszakra meghirdette a „hit évét”.

A „hit éve” általános válság korszakába illeszkedik bele, amelyben az ember magára maradt, és cél nélkül él a világban. Kortársaink közül sokan nem érzékelik Isten hiányát – mutatott rá Fisichella érsek, az Új Evangelizáció Pápai Tanácsának elnöke. A hit éve olyan útvonal, amelyet a keresztény közösség kínál fel mindazoknak, akik ismét szeretnének találkozni Istennel.

A krízis jeleit mi is érzékeljük, például a hitoktatás területén. Elgondolkoztató az a tény, hogy egy akkor plébánián, mint a miénk, körül-

belül 50 gyermek iratkozott be eddig a templomi hitoktatásra. Így egyes csoportok létszáma ugyan 8-10-15 fő, míg másoké csupán 5-6 fő, amely már a működőképesség alsó határát jelenti.

A kríziseket nyilvánvalóan nem azért engedi meg az Úr, hogy megijedjünk tőlük. Inkább alkalmat adnak az őszinte szembenézésre, helyzetfelmérésre: Hol állunk, melyek a biztató jelek, hol vannak a gyenge pontjaink, és milyen irányban kell elindulnunk?

Örvendetes tény, hogy az ötven gyermek több mint egynegyede a legkisebbek közül (óvisok – 1. osztály) kerül ki. Ők a 9 órai szentmisén is jól látható csoportot alkotnak. A felső tagozatosok is szépen képviselve vannak. A nagy hiánykorosztályt főleg az alsó tagozatosok – és közöttük az elsőáldozók – jelentik.

Azt gondolom, hogy az Úr ezen jelek által is szól hozzánk. Hitoktatóinkkal, munkatársainkkal megkezdtük a közös gondolkodást: Vajon mint tehetnénk többet a kisgyermekes szülőkért, akik, hála Istennek, szépen benépesítik a templomot? Ők a mi nagy reménységünk, jövőnk záloga. Hogyan törődhetnénk velük személyesebben, és miképpen találhatnának jobban otthonra gyermekeik is, a termék szűkössége ellenére is? Keressük az előre vivő megoldásokat.

„Isten e kövekből is tud Ábrahámnak fiaikat támasztani.” Valóban Ábrahám hite kell ahhoz, hogy a demográfiai lyukakat bátor missziós munkával valamelyest enyhíteni tudjuk. Meggyőződésem, hogy a hitoktatás mindannyiunk ügye: gyerekeké, szülőké, nagyszülőké, magányos időseké. Legjobban a súlyos beteg elsőpéntekes nénik imádságára számítok, akik pedig aktívan a legkevesebbet tudnak tenni. A rózsafüzérnek, a szenvedések fölajánlásának különleges ereje van. Mi, többiek viszont nem ülhetünk tétlenül, körül kell néznünk: Van-e olyan gyermek, gyermekes szülő körülöttem, akinek figyelmét föl lehetne hívni a hitoktatás lélek- és nemzetmentő lehetőségére? Gondoljunk azokra, akik korábban már jártak hittanra, és a nem hívő, de nyitott szívű ismerőseinkre is! – Nem járhatna-e gyermekem, akár

még az iskolai hittan mellett is, plébániai hitoktatásra, – azért is, hogy mélyebben a közösségbe illeszkedjék, és azért is, hogy hozzájáruljon egy stabil csoport születéséhez, mindenki javára és örömére? (A hittanbeíratásokat egész szeptemberben folytatjuk, sőt év közben csatlakozni a csoportokhoz.)

Mindehhez igazi missziós szem, szív és száj szükséges. Mennyire hozzánk szóltak az évközi 23. vasárnap olvasmányai, amelyek érzékszerveink gyógyításáról szóltak! Bárcsak valóban megnyílnának ajkaink, és tudnánk úgy szólani, hogy az valóban szíven találjon másokat!

A „hit éve” a „hitoktatás éve” is. A mi felnőtt, missziós hitünk nélkül nem lesz működő hitoktatás sem, amely viszont a jövő nemzedékek hitének záloga. De ha hiszünk, rendíthetetlen hittel zörgetünk, és a hitből cselekszünk is, akkor biztosan megmenekülünk. Mi magunk és jövő nemzedékek is.

Tibor atya

(A hit évének logója egy hullámokon ringó bárkát ábrázol az Egyház jelképeként. A főárboc egy kereszt, amelynek vitorláit dinamikus jelekkel Jézus monogramja (IHS) alkotja. A vitorlák mögött a napot láthatjuk, amely a monogrammal együtt az Eucharisziára utal.)

Interjú

A riport-lavina mai szereplője: Bella Cecília

» **Mit éreztél, amikor megtudtad, hogy Tóth Zsuzska tőled szeretne kérdezni valamit?**

Nagyon megdöbentem, hogy pont én lettem a riportalány. Egyébként nem is az újságban láttam, hanem a testvéreim szóltak, hogy benne vagyok a Békehírben, csak azután olvastam el a cikket Zsuzskáról.

» **Akkor helyben is vagyunk... Szóval a testvéreid szóltak, ami annyit jelent, hogy törődtek egymás ügyeivel.**

Hát persze! És őszintén megmondom, hogy a kérdés sem számított újdonságnak, ami a nagycsaládban élésre vonatkozott. Már megszoktam, bárhová kerülök, ahol be kell mutatkozni, először el sem hiszik, hogy ennyien – pontosan tízen – vagyunk testvérek. Van az a Lottó reklám a TV-ben,

ahol a szereplő nagy szemekkel kérdezi: MENNYI?? Hát ezt szoktam én átélni rendszeresen. Négy nagyobb testvérem más családot alapított, így most hatan lakunk még otthon a szülői házban.

» **Akkor most mondj egy pár szót magadról.**

Tizedikes vagyok a Kanizsai Dorottya Egészségügyi Szakközépiskolában. Pontosan nem tudom hogy hol, de alapvetően az egészségügyben szeretnék dolgozni, ha végzek.

» **Ezt a pályát hogyan választottad? Manapság sok nehézséget hallani az egészségügyben.**

Ebben is a család segített. Nagyon komolyan átbeszéltük a jövő lehetőségeit. A szüleim és a nagyobb testvéreim is adtak tanácsokat, ötleteket, és végül azért döntöttem emellett, mert mindenki egyetértett abban, hogy ezzel a végzettséggel soha nem fordulhat elő, hogy ne találnék munkát. Egyébként pedig a gyógyításban részt venni eleve szép és nemes feladat.

» **Ez gyakori nálatok, hogy beszélgettek egymással?**

Igen, rendszeresen. Minden szóba kerül közöttünk.

» **A hit és a vallás kérdései is?**

Hát persze! Például mi általában nem ugyanarra a misére járunk vasárnaponként, van aki a Róbert atya miséjén, van aki a Tibor atya miséjén vesz részt. Ilyenkor gyakran megbeszéljük, hogy kinél miről szolt a prédikáció. Nyáron sokszor voltam a Sziklakápolnában, a Gellért hegyen. Otthon hetekig téma volt, amit ott hallottam, hogy mindenbe SZ-Vitamint kell tenni, amit nem lehet túladaolni. Először nem értettem, aztán megmagyarázta az atya, hogy a szeretetről beszél. „Csináltunk” is SZ-vitamint, ráírtuk a használati utasítást és osztogattuk Egerszalókon, a lelkigyakorlaton.

» **És mivel foglalkozol szabad idődben?**

Rajongásig szeretem a földrajzot, érdekelnek a távoli földrészek, tájak, szeretek minél többet tudni, hallani, tanulni ezekről a dolgokról. Kifejezetten örömet találok ebben, és nagyon szeretem a térképeket. Mindig elképzelem a rajtuk ábrázolt valós vidékeket. Sokszor lemásolok, lerajzolok egy térképrészletet, aztán szétvágom, amolyan „puzzle”-t csinállok belőle, és igyekszem minél gyorsabban tökéletesen összerakni, megtalálni az egymáshoz illő darabokat.

» **És a „családi puzzle” hogy alakul? Ti passzoltok-e egymáshoz a testvéreiddel, szüleiddel, vagy vannak beilleszthetetlen „darabok” a kirakós játékban?**

Én úgy látom, hogy nincsenek. Most a fenti jó példánál maradva, addig forgatjuk a kis kockákat, amíg mindegyik egymáshoz simul, és jól illeszkedik. Természetes, hogy – mivel nyolcan lakunk egy lakásban – alkalmazkodni kell egymáshoz. Én ezt nem tartom se rossznak, se elviselhetetlennek. Mivel ebben a dologban mindenki hasonló cipőben jár, igyekszünk megfelelni egymásnak. Végül is az életünknek van egy viszonylag kialakult rendje, például reggel úgy megyünk egymás után a fürdőszobába, ahogy az indulási sorrend van. Persze ha valaki „bajba kerül” azt előre engedjük. Nem könnyű dolog ám ez. De az meg nagyon jó dolog, amikor valaki segít megoldani a házi feladatot.

» **És ha végleg csődöt mond az egyeztetés? Ki tesz igazságot köztetek? Mert olyan nincs, hogy mindig minden mindig stimmeljen? (nálunk legalábbis nincs...)**

Hát persze, mi sem vagyunk hibátlanok... nálunk anyu a „Nagy Igazságtevő”. Őrá mindig lehet számítani, meg lehet vele beszélni a dolgokat.

» **Mennyire tudsz önálló lenni? Hogyan intézitek a vásárlásaitokat? Belefolyysz a pénzügyi dolgokba?**

A pénzügyek engem – őszintén mondva – nem érdekelnek. Ezt anyu és a nagyobbak intézik, illetve a magam dolgaiban önálló vagyok. Ha például kellene egy cipő, mert a régi tönkrement, szólok anyunak, akitől kapok rá pénzt. Van egy keret, mondjuk éppen 3000.-Ft, és akkor én ügyesen körüljárókat mindent, bemegyek sok üzletbe, és addig keresek, amíg találok olyant, ami belefér a keretbe és tetszik is.

» **Nos, akkor most itt a lehetőség: kitől szeretnél valamit kérdezni?**

Vida Zolinak tennék fel néhány kérdést, amit megbeszéltem a többiekkel....

» **Na persze, ezek után ez nem is lep meg....**

...igen, szóval azt kérdeznénk tőle, hogyan került Isten közelébe? Ez nekem azért fontos kérdés, mert tudom, hogy a szülei, nagyszülei hallássérültek, és a családjukban biztos, hogy nem tudtak erről a kérdéstről olyan sokat beszélgetni, mint mi. Szóval ez izgat engem: hogy került kapcsolatba a hittel, miben nyilvánult meg számára Isten szeretete, és végül is miért döntött Isten mellett.

» **Izgatottan várjuk Zoli válaszait! Addig is részéről mi legyen a végszó:**

Sajnálom azt, akinek nincs testvére. Nagyon sok mindenből kimarad.

» **Köszönöm az interjút!**

Utóirat

Kedves Olvasók! Riporter kerestetik!! Úgy érzem, kizárt, hogy ennyi hívő között nem akadna számos tehetséges riporter, aki vállalná ennek a rovatnak folyamatos kézbentartását. Jelentkezni lehet a Békehír szerkesztőségi tagjainál, illetve személyesen nálam.

Készítette dr Szolnoki János

Közös élményeink

Miskolctapolca 2012

Már sokszor és sokfélét írtunk a táborról, mégis idén megpróbálkozunk valami mással. A mikor, honnan indultunk, és mit csináltunk helyett, megpróbáljuk pár szóban leírni a tábor főbb jellegzetességeit.

M – A tábor egyik jellemzője, hogy mindenki **mosolyog**. Ha valaki mégis a búskomorság mocsarába süllyedne, akkor azonnal kimentenénk onnan.

I – Az **ima** fontos szerepet tölt be a tábor mindennapjaiban. A reggeli és esti hálaadások, közös misék elmaradhatatlanok.

S – A **szervezők** Erzszi mama, Györgyi néni és Béla papa. Ők a tábor szíve-lelke, ők azok, akik már sok-sok éve, utánozhatatlan stílusukkal és határtalan szeretetükkel felejtethetlenné teszik ezt a hetet.

K – A hosszú évek során, a **közösség** egyre jobban formálódott, és míg a régi barátságok elmélyültek, újak is születtek.

O – A tábor helyszíne a **Szent József otthon**, és, hogy milyen találó az **otthon** elnevezés, az mutatja, hogy, amikor a busz begördül a ház elé, egy jut az eszünkbe: „Hazaérkeztünk”.

L – „Ép testben ép **lélek!**” Ezért a sok szabadidős játék és mozgás mellett, bőven jut idő a lelki feltöltődésre is.

C – A tábor egyik „fénypontja”, mikor a barlangfürdőbe csoportosan betódulunk és elfoglaljuk a **csillagtermet**.

T – Hála Erzszi mamának, Györgyi néninek és Béla papa tökéletes gulyáslevesének, valamint Ricsi házi palacsintáinak, a táborban minden nap **„terülj-terülj asztalkám”** volt.

A – A tábor alatt sok **ajándékkal** gazdagodunk, többek között, mikor teli torokból énekeljük együtt a „Nem lesz egyedül a szívem többé Glóri-t”.

P – Hogy ne unatkozzunk (bár sose szoktunk) az alábbi **programok** voltak idén: barlangfürdő, bobozás, kalandtúra park, Diósgyőri vár, játszótér, kirándulás, Aggteleki cseppkőbarlang, kártya partik és még sok más.

O – Nagy örömmel tapasztaltunk, hogy kicsik és nagyon egyaránt, nagy **odafigyeléssel** és szeretettel voltak egymás iránt.

L – Az otthon felső emeleti ablakából csodálatos **látvány** tárul elénk. Nemcsak a Bükk-hegység szikláit láthatjuk, de a korán kelők még a mogyorót reggeliző mókusokat is megléshették.

C – Lehet kicsi, lehet nagy, szőke vagy barna, régi vagy új, mégis egy nagy **család** vagyunk.

A – és végül, de nem utolsó sorban, már **alig várjuk!!**

résztevők

Miskolctapolca

A szentmise végén mikor újra fölhangzott a miskolctapolcai tábor hirdetése izgalommal vegyes várakozás töltött el, de megjelent a jól ismert gyomorgörcsöm is. Számos kérdés kavargott már egy ideje a fejemben: vajon hogyan alakul ez a hét, tudunk-e a gyerekeknek az idén is emlékezetes pillanatokkal új élményekkel szolgálni?

A nagylányok Fábrián Enikő és Tóth Zsuzska biztosítottak, hogy az idejegyüttlét más lesz, mint a többi. Már a nyár eleje óta arra készültek, hogy indiántáborral lepjék meg a gyerekeket.

Elérkezett az indulás pillanata. Mindenki vidámsággal és jókedvvel telve vágott neki az elkövetkezendő hétnek. Éreztük, hogy a Jóisten is velünk van és ránk mosolyog, hiszen végre zökkenőmentesen értünk el Miskolctapolcáig. Bár egy kisebb „zökkenő” mégis akadt, mert a buszunk nem tudott felvinni bennünket a hegyoldalra a szalásunkhoz. De kedvünket ez nem szegte és a rekkenő hőségben gyalogosan tettük meg az út végét.

A szobafoglalás, pakolászás és kisebb az ágyválasztások körül kialakult csete-paté után elkezdődött a bevezető indián szertartás. Mindenki új, vicces nevet kapott. Többek között a táborvezetők is: Béla papa Éber Bölény lett, Györgyi néni a Rubinttorkú Kolibri (jómagam pedig a Medve Mama megszólítás „büszke” tu-

lajdonosává váltam). A ceremónia után nyugovóra tértünk és boldog várakozással tekintettünk a következő hét elé.

Másnap, vagyis kedden, a nagy hőséget kihasználva rögtön a barlangfürdőt vettük célba, ahol mindenki vidáman csobbant a vízbe. A fürdőnek számos medencéje, a barlangos részen belül pedig sokféle terme van, amelyekben nagyon változatosan lehet eltölteni az időt. A kellemes és kissé fárasztó fürdözést követő szerdai napon vetélkedőkkel töltöttük a napot, valamint a kalandparkba is ellátogattunk.

Csütörtökön különbusszal az Aggteleki Nemzeti Parkba kirándultunk, ahol a cseppkőbarlang „kőbe zárt” csodáiban gyönyörködhattunk. Több gyermek számára ez a kaland egy teljesen új és ismeretlen világot tárt fel, hiszen előtte még nem voltak ilyen a természet által alakított „kiállításon”.

Pénteken és szombaton a borús idő miatt csak a játszótérre és a bobbályára mentünk, valamint a vetélkedők befejezése, a győztesek kihirdetése, a közös főzés és ezáltal a közösségépítés volt a programunk.

Vasárnap a diósgyőri várban zajló, hagyományos értékekkel ismertető várjátékokon vettünk részt. Szinte a középkorba csöppentünk, mikor a szemünk előtt dobszóra és harsonák hangjára bevonult a királyi pár. Többek között lovagi tornával, vásári komédiásokkal, régies szokásokkal, eszközökkel ismerkedtünk meg. Az eladó sorba került lányainkat számos csalafinta deáklegény próbálta elcsábítani. Természetesen finom falatokkal is kényeztettek bennünket, de nemcsak a bendőnket, hanem a lelkünket is „jóllakattak”, hiszen részt vettünk a helyi római katolikus templom szentmiséjén. Úgyhogy testileg és lelkileg is felkészültünk az ördög incselkedésére, aki rémisztő mezben próbálta bűnre csábítani hajadonjainkat az ünepségen, sőt még az öt éves Lilikét is megkörnyékezte.

Mindenki bánatosan indult innen a szálláshelyre, ahol a csomagolás, készülődés várt ránk. Másnap épségben, egészségesen, noha kissé szomorúan, de élményekkel gazdagodva és elégedetten érkezünk haza. Az elején említett gymorgöröcsöm megszűnt, de már szinte hiányzott. Föllélegezhettem, mert komolyabb problémák nélkül (egy ál hasmenést leszámítva) ért véget a tábor, de a szívem összeszorult, hiszen nekem is hiányoztak a gyerekek és minden ügyes-bajos dolguk, akiktől köszönetképpen Béla papával és Györgyi nénival egy az eseményeket képekben összefoglaló albumot kaptunk.

Erzsi mama

Vízitúra a Dunán

Idén nyáron négy család apraja-nagyja elhatározta, hogy merész vállalkozásba kezd: egy vízitúrára indulnak együtt a Dunára. Az eredeti cél Bajától a szerbiai Duna-szakasz meghódítása volt. Sikerült mindenki számára hajókat, szuper vízhatlan hordókat és zsákokat szerezni a cuccok számára. Két nappal az indulás előtt derült ki, hogy borsos árba kerül a határátkelés, ezért módosult az útiterv. Budapesten az Árpád híd-Pesti hídfőjénél szálltunk a vízre. Indulás előtt a kisördög megnehezítette a dolgunkat, mert az egyik hajó nem akart fennmaradni a csomagtartón szállítás közben. (bár rögzítés nélkül ez maga a csoda lett volna...) ☺

Csak néhányan rendelkeztek evezési tapasztalatokkal a navigálást illetően.

Eleinte gondot jelentett a pesti forgalomban a nagy hajók kikerülése...

A vízimentők nagy öröme egy lányhajót kísérhettek át a túlspartra, nehogy a lányok egy rémült nagyhajót megsemmisítsenek. ☺

Pestet elhagyva azonban nyugodtabb vizekre evez-

tünk. Még az első nap az egyik kenu súlypontja 180°-os fordulatot vett, s ez által a legénység (akarjuk mondani, leányság) akarata ellenére megfürdött a vízben. A gondviselésnek köszönhetően sikerült minden elúszott holmit kihalásztunk, sőt még egy potya vodkát is felénk sodort a víz.

A nagy ijedtség után minden elázott dolgot megszáritottunk, és másnap tudatosítottuk a nagy felfedezést: egy FÉRFI-KAR hiányzik a kormánytól. A FÉRFI-KAR-ral kibővült hajónk attól kezdve mindig az élen járt.

Ezután csodálatos vidékeken, táborhelyeken jártunk. Vadászó, halászó és gyűjtögető életmódot folytató János sokszor átlendített bennünket a nehézségeken.

Hamar megszoktuk egymás táborúztól füstös, és Dunavíztől pikáns „illatát”. Napközben többször megálltunk egy-egy fővenyes parton ebédszünetre, vagy fürdésre, regenerálni sajtó hátsónkat.

Vasárnap Ordason igazi vendégszeretettel fogadtak a misén, ahol erre (saj-

nos) csak kéthetente egy alkalommal kerül sor, de mi pont akkor kötöttünk ki. A kápolnából senkit sem riasztott el néhányunk borostás külseje és füst-szaga, bár nem győztünk szabadkozni, hogy nem a szomszéd csövesek vagyunk, hanem elhanyagolt vízitúrázók. Mise végén a hívek kíváncsian

érdeklődtek felőlünk.

Hála Szent Kristófnak épségben partra szálltunk Baján, ahol pezsgőztünk, és jót neveltünk egymás *baján*. Ha az utazók védőszentje megsegít, jövőre újra vízre szállunk!

Rajkai család

Hirdetés

Hallottál már a Kiló akcióról? Voltál már valaha Kiló akción? Többéves hagyomány a plébániánkon, hogy decemberben élelmiszer adományokat gyűjtenek rászorulóknak a közeli boltokban. Szívesen látják őket a boltvezetők már évek óta, és az emberek is szívesen adakoznak a számukra néhány kilót! Ha fiatal vagy gyermek vagy, akkor várunk téged is idén decemberben a gyűjtésen. Ha nagyobb vagy felnőtt vagy, akkor szintén szívesen várunk, hogy a cipekedésben, szállításban segítsd a munkánkat. Részletek a szórólapokon és a hirdetésekben december felé közeledve. Addig is fogadjátok sok szeretettel az alábbi kis buzdító versikét:

Kiló akció

Kiló Akció-mi jut az eszedbe,
„súlyos” ember a mérlegre meredve?
Kíváncsi vagy, megmondom én,
kezdjük hát a lelegején.

December környékén, Karácsonyhoz érve,
közeleg az ünnep, adakozni kéne.
Itt jön hát a Kiló Akció a képbe,
gyerünk már, irány a közértbe.

Ott állunk majd legelől,
nem téveszthetsz szem elől.
Élelmiszert gyűjtünk a szegényeknek,
legyen, mit Karácsonykor asztalukra tesznek.

Ha lenne kedved segíteni,
gyere velünk gyűjteni.
A hitedet így megélheted,
a Karácsonyt így szebbé teszed.

egy résztvevő

Szentek élete

„Szent Kristóf,
utazók védőszentje, könyörögj érettünk!”

Három család tagjai álltak a Duna partján egy verőfényes, csodás nyári napon, egymás kezét fogva, miközben ez a fohász az égbe szállt, és még aznap meghallgatást nyert. Talán – nem, egészen biztosan – rajtuk kívül is vannak, akik elmondhatják közülünk, életünket köszönhetjük e kedves, szinte mesészerű élettörténettel bíró szent csodálatos közbenjárásának. Képe ott van autónkban, kerékpáron egyaránt. A kezdősorban említett történet kalandos folytatása – amely a hétköznapi csodák rovatban is szerepelhetne – e lapszámunkban olvasható. Ami pedig drága szentünket illeti, Kristóf azon szentek sorába tartozik, akiknek a létezését történetileg nem lehet egyértelműen igazolni, mégis oly nagy tiszteletnek örvend, hogy e téren igen sok történetileg bizonyíthatóan létezett szentnek fölötte áll.

A hagyomány szerint Kristóf a 3. század derekán Szamóban (Lükia) adta életét Krisztusért. Az útonjárók patrónusáról, akinek képét ma is sok autós és motoros magával hordja, a Legenda Aurea szerzője rajzolta a legszínesebb képet:

Az óriás Kristófot az a vágy fűtötte, hogy szolgálatait a leghatalmasabb úrnak ajánlja fel. Először egy király szolgálatába állt, de mert ez félt az ördög-től, ott hagyta, és az ördög szolgálatába szegődött. Csakhogy az ördög is félt a kereszt jelétől -- így jutott el Kristóf végül Krisztushoz.

Amikor Krisztust kereste, egy remete azt a tanácsot adta neki, hogy ha Krisztussal akar találkozni, keresztelkedjék meg és legyen a felebarátai szolgálatára. Kristóf megfogadta a tanácsot.

Volt ott egy hatalmas folyó, melyen a zarándokok mindig csak nagy félelemmel tudtak átkelni. A remete azt ajánlotta Kristófnak, hogy hatalmas erejét itt állítsa az emberek szolgálatába, azaz ha a folyóhoz érkezik valaki és fél a víz sodrától, segítsen az átkelésben. Kristóf megfogadta a tanácsot. Készített magának egy kunyhót a folyó partján, abban élt, s egy nagy botra támaszkodva sorra átvitte a folyón az utasokat.

Egy éjjel úgy hallotta, mintha a nevéen szólították volna. Egy szegényes külsejű gyermek állt kunyhója előtt, és a segítségét kérte. Kristóf szívesen teljesítette kérését, már csak azért is, mert a kicsi könnyű tehernek ígérkezett hatalmas vállal számára. Amint azonban a folyó közepe felé tartott, a teher mind nehezebb lett, mintha ólmot cipelt volna. Csaknem a víz alá merült a súlya alatt, s minden erejét össze kellett szednie, hogy átérjen a túlsó partra.

Ott azután a kisfiú elmagyarázta Kristófnak a kereszttség misztériumát, és azt mondta: Ami a válladat nyomta, több volt, mint az egész világ. A Teremtőd volt az, akit áthoztál, én ugyanis az a Krisztus vagyok, aki a leghatalmasabb, és akinek szolgálni akartál.”

És az isteni Gyermekek jutalmul megajándékozta őt a vértanúság koszorújával.

Mert Kristóf ezután fáradhatatlanul térítette az embereket Szamóban. Jó szolgálatot tett neki a botja, amely a földbe szúrva menten kizöldült. Nemcsak azok a katonák tértek meg szavára és csodáira, akiket az elfogatására küldtek, hanem az a két szolgálólány is bátran vállalta a vértanúhalált, akiknek a börtönben el kellett volna őt csábítani.

Miután Kristófnak sem a máglya tüze, sem az izzó sisak nem ártott, kirendeltek négyszáz katonát, hogy nyilakkal célba vegyék, de a nyilak egy kivételével megálltak a levegőben. Az az egy a bíróságra repült. Végül lefejezték Kristófot, de még a vérében is erő volt: meggyógyult tőle a bíróságra.

Forrás: www.katolikus.hu

Vers

Régóta közlünk lapunkban verseket, és most, amikor e lapszám előkészületei folytak, adva volt az irány: az újrakezdés, a lendület, az előre tekintés hangulata. Irodalmi szerkesztőnk, Dénes Klári bizonyára ezért választotta ki Váci Mihály híres versét, pontosabban annak egy részletét. Mikor azonban dr Barlay Ödön Szabolcs atya internetes honlapján, az „inditlak.hu”-n elolvastam hihetetlen erejű verselemzését, úgy döntöttünk, hogy ez a kincs nem maradhat a virtuális térben, ezt „**olvasni, látni kell!**” – ha szabad így fogalmazni a vers hatása alatt.

Még nem elég

Nem elég megborzonek,
De lelkesedni kell!
Nem elég fellobogni,
De mindig égni kell!
És nem elég csak égni:
Fagyot is bírjon el,
Ki acél akar lenni,
Suhogni élivel.

Nem elég álmodozni!
Egy nagy-nagy álom kell!
Nem elég megérezni,
de felismerni kell,
Nem elég sejteni,
hogy milyen kor jön el,
Jövönket – tudni kell!

Nem elég a célt látni,
járható útja kell!
Nem elég útra lenni,
az úton menni kell!
Egyedül is! – Elsőnek,
elől indulni el!
Nem elég elindulni,
de mást is hívni kell!

S csak az hívjon magával,
aki vezetni mer.
Nem elég a jóra vágyani,
a jót akarni kell!
És nem elég akarni,
De tenni, tenni kell:
A jószándék kevés!
Több kell – az értelem!
Mit ér a hüvös ész?!
Több kell – az érzelem!
Ám nem csak holmi érzés,
de seb és szenvedély
keresni, hogy miért élj,
szeress, szenvedj, remélj!

Nem elég – a Világért!
Több kell – a nemzetért!
Nem elég – a Hazáért!
Több kell most – a népedért!
Nem elég – Igazságért!
Küzdj azok igazáért,
kiké a szabadság rég,
csak nem látják még,
hogy nem elég!
Még nem elég

Váci Mihály

I.
Régen foglalkoztatott engem ilyen elemi erővel vers, mint ez. Nem is tudom egy ültőhelyben leírni mindazt az értelmi, akarati, érzelmi reflexiót, amit Váci Mihály verse belőlem kiváltott. Sőt még most is kivált.

De nem csupán a vers egésze, hanem minden szava, vesszője, kettőspontja, kérdőjele és gyakori felkiáltó jele. Nem tagadom, ez a vers forradalmat kavart fel bennem, mely olyan, mint az elharapódzó tűz. Nem lehet lokalizálni, nem lehet eloltani a legerősebb vízágyúval sem. Hiába próbálom csak egy témakörre szorítani. Ez a vers bennem egész lényemet felkavarja, és tette buzdít. Vagyis nem csupán polgári mívtomat, hazafiúi eszméimet érinti, hanem egyházi életemet is. Úgy érzem, mintha régóta várt prófétai üzenetet hallanék. Végre szavakba van öntve, amit évtizedek óta érzek, gondolok, mondok, hirdetek és teszek! Mégis új, mert ennyire tömören és egyértelműen soha nem tudtam megfogalmazni, amit Váci 47 tördelt sorban

öntudatom fókuszába vág: NEM ELÉG, AMIT EDDIG CSINÁLTAM ÉS CSINÁLTUNK... De nemcsak én, mindenki, – és nemcsak a miniszterek, de a főpapok is. És nemcsak a vezetők, de a vezetettek is: mindannyian, globálisan. Sőt nemcsak élők, de holtak is! NEM TETTÜNK MEG MINDENT, SÓT MIRE ELOLVASOM A VERS UTOLSÓ SZAVÁT, ÉS NÉZEM A FELKIÁLTÓ-JELET, ÚGY ÉRZEM, HOGY SEMMIT SEM TETTEM. MEGBUKTUNK!!!

II.

Ez a vers lelkiismeretvizsgálatra kényszerít. Igen, kényszerít, nemcsak ösztönöz, kér, javasol, hanem orrom elé teszi keresztény magyar felelősségtudatom lelki tükrét. Elég, ha egyszer belenéz az ember. A látvány élményétől többé nem tudsz szabadulni. Olyan, mint egy sikoly, mely velőt ráz. Áramütés, mely tested minden sejtjét egyszerre rázza meg. Félelmetes hatású vers. Vörösmarty írt ilyeneket már félig örülten, amikor „kikapta” a Vén cigány kezéből a hegedűt, meg a vonót... „húzd rá cigány, ki tudja, meddig húzhatod”.

Elemezzük csak a sorokat, szavakra, mondatokra, hangokra és jelekre bontva!

1.) Hatásának titka a tömondataiban rejlik, azon belül az állítmányaiban. Azokban a félreérthetetlen igékben, melyeket minden próféta, maga Jézus is használt. Érdemes egymás utáni sorrendben végigszemlélni ezt a „rohamosztagot”, katonákat, akiknek szurony van a kezükben: Megborzonek, lelkesedni, fellobogni, égni, lenni, suhogni, álmodozni, megérezni, felismerni, sejteni, tudni, látni, útra lenni, menni, indulni, hívni, vezetni, vágyani, akarni, tenni, keresni, parancsoló módban: szeress, szenvedj, remélj, küzdj.

Ezek az igék belehasítanak az ember lelkébe, még azokéba is, akik jellemtelesen közönyben élnek. Egyszerűen azért, mert olyan igei állítmányok, melyek Igéké válnak, és Valakitől már mindenki hallotta, vagy a templomban, vagy lelke legmélyén, még ha pogány is. Ezeket nevezi Reményik Sándor „Kikelet-igéknek”. Olyanok ezek, mint a rügyek a jéghideg télben didergő fák, bokrok ágain. Még alszanak, de várják a pillanatot, amikor nem lehet őket visszatartani: rügyezni, virágozni, bomolni akarnak. Az ősi ösztön, az Élet van bennük!

2.) Hatásának másik titka a „nem elég” refrénjében rejlik. Összesen tizenötször ismételt rendíthetetlen szívóssággal, kegyetlen keménységgel. Mindegyik külön-külön is véresre sebzi az embert, mint ahogy a világháborúban a rohamra induló, mindenre elszánt bakáink üvöltve törtek rá az ellenségre. Egyetlen fegyverük a puskájuk volt, melynek végére rátették a hegyes törnél élesebb, és biztos halált okozó szuronyt. „NEM ELÉG.” Aki ezt olvassa, hallja, kénytelen megadni magát, mielőtt szívén szúrnák maguk a tények.

Váci Mihályt ugyan magáénak vallotta a kommunista diktatúra, de én soha nem így láttam őt! Számomra – különösen most, hogy újból kezembe vettem ezt a versét –, Váci az elégedetlenség, a nyugtalanság, a lázítani tudó próféta. A „nem elég” filozófiája ugyanis magában hordozza a forradalmat. Előkészíti és felkészíti az embert arra, hogy változtasson nemcsak egy-két dolgon, hanem mindenben, ha kell, tizenötször mindenben!

3.) A „kell” tizennégyszer. Tovább víve a párhuzamot. Ha a „nem elég” a puskát juttatja eszembe (Édesapámnak, az „Eiserne brigád” hős katonának a Mannlicherjét), akkor a „kell” a szuronnal azonosítható. A „még nem elég”-ben sejlik valami megoldás, valami kísérletezési megoldás, valamiféle egérlyuk. De a „kell” nem ismer könyörületet, pardont. Vagy megadod magad, vagy agyonszúrlak, még hozzá nem is egyszer, hanem tizennégyszer, hogy egyszer is mindenkorra leszámoljak veled, aki idáig engedted tönkremenni az életünket!

És itt álljunk meg egy pillanatra! Ha tisztességesek vagyunk, egyikünk sem mutogat a másikra, mert tudjuk mindannyian, hogy a felelősség alól senki nem bújhat ki. SENKI, akár reverendát viselőről, akár bírói palástban ítélkezőről, akár parlamenti képviselői esküt mutató politi-

kusról, vagy orvosi esküjét megtagadó, abortuszt végző nőgyógyászlól, vagy anyáról, apáról, drogos fiatalról, egyetemistáról, szavazni nem menő parasztlól legyen szó. Itt mindannyian felelősek vagyunk egymásért és mindenért.

4.) Az állítmányok és az igék szemlélete után, nézzük közelebről a vers acélszerkezetének boltíveit: mit ölel át ez a monumentális katedrális? Azt hiszem, a lényegre tapintok rá, amikor azt mondom, hogy ez a vers népünk legmélyebb sebeiről fejt le a kötést, de úgy és olyan tapintattal, hogy ne vérezzen be mindent. Váci Mihály ugyanis tudja, hogy sebeinket véres csatákban szereztük, és csodával határos, hogy ennyi tragédia után még élünk, és nem véreztünk el végelegesen és mindannyian. Ezért érzek annyi tapintatot abban a stílusban, amellyel érthetően, de mégis irgalommal mondja, hogy ez még nem elég! A fennmaradáshoz több energia és nagyobb elszántság kell! Látja, hogy szívünkben még van parázs, olykor még égünk, de attól retteg, hogy kiégünk, és olyanok leszünk, mint a kráter, mely valamikor óriási tüzeket dobott ki magából, de ma már kopár és üres.

Magyarán szólva, félt minket a szalmatűz-lángolástól. Azt kívánja tőlünk, hogy tűzben megédzett vessz kalapáljon minket a sors, és akkor a fagyot is kibírjuk! Így válik népe prófétájává a költő, aki acélemberekké akar nevelni minket. Váci a magyar nyelv belső titkának, tömörségének és egy-egy fogalom ellentétté formálásának művésze. Csak gondolkodásunk és nyelvünk sajátos ismerője képes egy mondatban lobogó tüzet és fagyot, közben még a kardnak élessé edzett pengéjét is egygyé kovácsolni! Nem engedi, hogy elernyedjünk. Megsebzett karunknak újra kardot kell ragadnia, mely suhog!

Tudja, hogy mennyire szeretünk álmodozni, fellegekben járni, kínjaink fölé szívárványt varázsolni, délibábokban gyönyörködni. És nem is akar megfosztani őseinktől örökölt gazdag fantáziánktól. De a sejtések álmvilágából biztos és célba vezető útra terel, melyen olykor csak egyedül haladhatunk, elsőként és egyedül, magányosan, hogy aztán másokat is hívjunk, mert tudjuk, hogy milyen kor jön el, és vezetni is merünk!

5.) Hogy e katedrális boltívei mennyire nem a tőlünk idegen kozmopolitizmus eszméit kívánják átölelni, egyértelmű azokban a sorokban, melyekben újabb ellentétpárok feszülnek egymásnak: nem elég a Világért élni és égni. Több kell! És ezután következnek sorjában azok a fogalmak és eszmék, melyeket a mi korunk már összerosmos. A próféta azonban tisztán lát, és olyan fokozatokra mutat rá, melyek fölé újabb boltíveket emel. Vörösmarty nemzedéke még így látta sorsunkat. Váci Mihály újból lelkünkbe kiáltja ezeket a nagy igazságokat: Világ, Nemzet, Haza, Nép (a négy közül ez utóbbit öleli legszorosabban magához). Mi újabban az „országot” is ezek közé soroljuk. Bánk bán még nem azt énekelte: „országom”, hanem „hazám, hazám, Te mindenem”. Érdemes lenne külön fejezetben párbeszédet folytatni a költővel, hogy miben látja a fokozatot a nemzet, a haza és a nép között? Tény, hogy mindegyik előtt ott ég felkiáltójelként: „nem elég” az, amit eddig bármelyikért is tettünk. Hogy időrendi sorrendben melyik számára a legsürgősebb, jelzi a „most” határozottságával. Bizonyára azért, mert már 30 évvel ezelőtt ő is úgy látta, hogy népünket fenyegeti a legnagyobb veszély. Ezért megrendítő ez a pörére vetköztetett tómondat: „Több kell most – a népedért!”

III.

Pap vagyok, és tanár. A kettőt magamban szétválasztani nem tudom. Ezért írtuk annak idején egybe: paptanár. (Ma hiába keressük a szótárakban, – ismeretlen fogalommal vált.) És éppen, mert szimbiózisban él bennem a tanár és a pap, Váci Mihály versének alaptémája és számos mondata nemcsak a magyar tanárt rázza fel, hanem a papot is megrendíti. Ezért írok erről külön. Lényegében papságom – az első misémtől a gyémántig – arról tesz bizonyosságot, hogy

ez a velőtrázó vers, mint sikoly, nekünk is szól, az egyháznak, pontosabban fogalmazva: az egyháziaknak, a magyar papoknak, fentről lefelé és letről felfelé. A legutóbbi időben megjelent statisztika ékes bizonyossággal szolgál, hogy népünk még most is, méghozzá elsőként tőlünk várja a megújodást. Bár a környező országokhoz képest, mi vagyunk, magyar egyháziak, a ranglista utolsó helyén, de még így is megelőzzük a politikusokat, akikből még jobban kiabrándultak, mint belőlünk. Ezért érzem igaznak és nekem szólónak: „Nem elég”, amit eddig tettem, és bár nem jogosított fel senki, kénytelen vagyok leírni: összességében nem elég, amit eddig tettünk. Hiába mondanám, hogy még a börtönt is vállaltam, – érzem, hogy nem elég. Hiába sorolnám fel szent hőseinket, vértanúinkat, a Márton Áronokat, a Mindszenty-ket, az Apor Vilmosokat, a Brenner Jánosokat, a kivégzett és Dunába rúgott Nővéreinket – a jelek szerint nem voltak elegendőek!

És szeretném felsorolni a szent és hős magyar „világiakat”, akiket keresztény hitükért vertek agyon. Jelen sorsunk arra készítet, hogy kimondjam: nem elég. Lehet, hogy tévedek, és „ha megjön a nagy Ítéző, Mindeneket lattal mérő” (Dies irae, dies illa), mégis azt mondja, hogy elegendő volt az ő tanúvallomásuk, de amit és ahogy napjainkban cselekszünk, arról népünknek és Váci Mihálynak, a költőnek és prófétának az a véleménye: „Még nem elég”.

A versből azt is ki tudom hámozni, ami miatt ez a megcáfolhatatlan keménységgel kijelentő tómondat mindenben igazolja a költőt és rajta keresztül engem is, aki csak tolmácsolja gondolatait: Nem elég a jóra vágyni!... A jószándék kevés. Több kell... tenni, tenni kell... és az értelem is kevés... Érzélem kell! Ám nem csak holmi érzés, de seb és szenvedély, s keresni, hogy miért élj!

A következő sor már annyira evangéliumi, hogy a költő, tán akaratlanul, de számomra mindenképpen kinyitja, széttárja a természetfeletti dimenziók kapuit: „Szeress, szenvedj, remélj”. Igen! Itt van a magyarázat. Mire az egyházak becsülettel végigjárták népünkkel együtt a hetven évig tartó keresztutat, mostanra belefáradtak, sőt kivéreztek. És az, amit most nyújtanak, enyhén szólva, nem elég! Hol vannak a sebeiket stigmákként hordozó, és szenvedélylyel, evangéliumi hévvel prédikáló Prohászka, Banghák, Tóth Tihamérok, Hunya Dánielek, Kerkay Jenők, Halász Piuszok? Hol vannak az Evangéliumért életüket odaadó Endrédy Vendelek, a Mária-évet meghirdető és az ország egész népét égő lázban tartó Mindszenty-k? Hol vannak a nagy lelki vezetők, hittanárok, a Koszter atyák, Marcell Mihályok? A bűnbánókat órákon át váró gyóntatók?... És miért üresek a szemináriumok? És miért olyan a Központi Szeminárium, amilyen? Miért nincsenek Zircen és Pannonhalmán novíciusok? És hol vannak az Irgalmas Nővérek százai? És miért nincs egyetlen novícia a Prohászka és Farkas Edit alapította Szociális Missziótársulat anyaházában?

Mert nem elég csak holmi érzés! Hiányzik a „seb”, a szenvedélyes istenkeresés, az Istenért, Jézusért, az egyházért, magyar népünkért mindent odaadó szeretet, mely elképzelhetetlen sebek elviselése nélkül, – vagyis „szeress és szenvedj”! Az imádság papokért nem elég, ehhez példaképek, szent ideálok is kellene, akiket követni tudnának, mint annak idején mi, mostani gyémántmisések...

Amikor Váci Mihálynak ezt a versét kézről kézre adták, a címe ez volt: Még nem elég, vagyis ezzel jelezte, hogy többet vár. Vajon egy csatában kivérett katonától lehet-e várni MÉG valamit? Mára nem így kellene módosítani a címet: „Már nem elég” ... „most már nem elég”?

Nos, a költő erre a sorsdöntő kérdésre is tud és mer választ adni: „Remélj”! Bennem egyre erősödik az az evangéliumi ige, hogy az Istennél semmi sem lehetetlen! Hol már ember nem segethet, a Te erőd nem török meg!

Dr. Barlay Ödön Szabolcs

„Együtt a szeretetben” Családfesztivál

egész napos CSALÁDI PROGRAMOK
Játszóház, koncertek, kiállítások, előadások

Szeretnél építő gondolatokat hallani?
Végre meghallgatnál egy komoly előadást – nyugodtan?

Mi egész napos programokkal várjuk családodat!

Amíg feltöltödsz, mi játszunk a gyermekekkel, s ha van kedved, együtt is kézműveskedhettek, nézelődhettek. Az emeleten egész napos „csendzóna” a visszavonulni vágyók számára.

Ez a nap Rólatok és Nektek szól!
Egész nap minden program ingyenes!

Helyszín: RAM Művelődési Központ

1133 Budapest, Kárpát utca 23.

(A 75-ös trolibuszról a Vág utcai megállónál kell leszállni.)

Időpont: 2012. október 22. 10⁰⁰ – 20⁰⁰ (Munkaszüneti nap)

Szervezők: A XIII. kerület katolikus, református és evangélikus egyházközségei

A mi plébániánk a következő műsorszámokkal színesíti az eseményt:

- » Színjátéskör: Szeptemberi emlék (Móra Ferenc nyomán)
- » Gyergyói-Bella duó szaxofon-tekerőlant koncertje
- » A Szent László énekkar műsora:

Domine ad adiuvandum - gregorián kánon

Ism. szerző: Alta trinita beata -15. századi himnusz a Szentháromsághoz

Gaudeamus hodie - kánon

Pitoni: Cantate Domino (Hálaadó zsoltár)

Malcolm Sargent: Little David (néger spirituálé)

A rendezvény egyedülálló lehetőség arra, hogy MEGSZÓLÍTSUK JÓ SZÁNDÉKÚ BARÁTAINKAT, ISMERŐSEINKET egy közös érték, a CSALÁD témája mentén. A részvételben, kivételzésben és meghívásokban Plébániánk minden tagjára számítunk!

Mit tehetek még az eseményért?

Várjuk önkéntes segítők jelentkezését (feliratkozás a sekrestyében)!

Gyermekrajz-pályázatra rajzokat (A4 méretben – könyvjutalmak)!

Közösen megrajzolt családfákat!

Bővebb információ: www.margitos.hu/csaladfesztival

Várjuk észrevételeiket és javasataikat!

Kiadja: Angyalföldi Szent László Plébánia 1139 Bp. Béke tér 1/a. Tel.:3-400-666

Nyomdai munkák: monobit nyomdaipari Kft. web: www.monobit.hu

Kapcsolat: 20/775-2797 (Tibor atya), 30/231-4355 (dr. Szolnoki János), 20/427-2949 (Czinege Attila)

web, e-mail, facebook: beketer.ghost.hu, bekehr@gmail.com, [facebook.com/beketer.szentlaszlo](https://www.facebook.com/beketer.szentlaszlo)

Információs lista: szentlaszlo@lists.ghost.hu

A lista honlapja: <http://lists.ghost.hu/mailman/listinfo/szentlaszlo>